

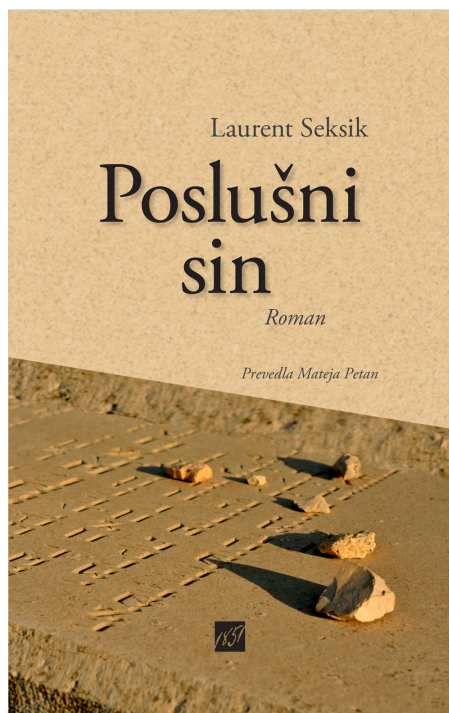

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

LAURENT SEKSİK: POSLUŠNI SIN

Podatki o knjigi

- Naslov: Poslušni sin
- Avtor: Laurent Seksik
- Prevajalka: Mateja Petan
- Urednica: Tadeja Petrovčič Jerina
- Velikost: 135 mm × 210 mm
- Vezava: mehka z zavih
- Število strani: 180
- ISBN 978-961-278-450-8
- Cena: 23 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2019

Roman kot hvalospev očetu

Od otroštva do sedanjosti Laurent Seksik v tem avtobiografskem romanu raziskuje zgodbo in neponovljivo dinamiko odnosa med očetom in sinom. Izpiše svojevrsten roman, pretanjen hvalospev očetovstvu. Po trilogiji o Stefanu Zweigu, Eduardu Einsteinu in Romainu Garyju je to njegov najbolj oseben in hkrati najbolj univerzalen roman doslej.

Ob prvi obletnici očetove smrti se avtor vrača v Izrael, da bo ob koncu enoletnega žalovanja skladno z judovskim izročilom nagovoril zbrane na očetovem grobu. Prvi avtorjev roman, napisan prvoosebno, je nenavaden hvalospev očetu. Sedanjost in preteklost se v njem prepletata s fantastično epopejo starega strica – nekakšno kuliso za iniciacijsko popotovanje poslušnega dečka, ki uresniči očetove sanje.

V svojem verjetno najbolj čustvenem romanu doslej avtor v vsej intimnosti, mestoma poetično, mestoma humorno izrisuje kompleksnost družinskih vezi, ki presegajo okvire časa in prostora, predvsem pa okvir minljivosti.

O avtorju

V Nici rojeni **Laurent Seksik** (1962) je zdravnik in pisatelj. **Poslušni sin** je njegov deveti roman. Prav ob njegovem pisanju se je zavedel, da vsi njegovi romani, razen knjige o Zweigu, raziskujejo odnos med očetom in sinom. Pri Celjski Mohorjevi sta doslej izšla njegova romana **Primer Eduard Einstein** (2016) in **Zadnji dnevi Stefana Zweiga** (2018).

Kontakt

Uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Odlomki iz knjige

- Laurent, zdaj ko se bližaš koncu študija, je rekel med vožnjo, moraš končati, ne glede na to, kaj je tvoj pravi poklic, ki sem ga sicer vedno podpiral in spodbujal.
 - Saj nikoli nisem nameraval česa drugega, očka.
 - Najprej se uveljavi v medicini; pozneje pa lahko zablestiš še v književnosti. Ti smem nekaj predlagati?
 - Ponavadi me ne prosiš za dovoljenje.
 - Lahko bi odkril zdravilo proti učinkom tobaka.
 - Učinkom tobaka?
 - Ja, tableto, ki bi z arterijskih sten splaknila naslage nikotina. Že za manjša odkritja so dobili Nobelovo nagrado.
 - Niti izpita za staž še nisem opravil, očka.
 - Uspelo ti bo, in to zlahka. Po tem, ko boš opravil svoje poslanstvo in – zakaj ne? – odkril čudežno zdravilo, boš pisal romane. Saj veš, da je pri nas dolžnost na prvem mestu.
 - Vem ...
- Navihano me je pogledal, izpihnil velik oblak dima iz žitanke, ki mi je povzročila isto slabost kot nekdaj v otroštvu, a sem se zbal, da bodo tedaj, ko bom zmožen prispevati k znanstvenem napredku, njegovi bronhiji in pljuča že nepopravljivo zamašeni.
- Če dovoliš, bi dodal, da človekovega uspeha ne merimo po uspešnosti v poklicu. Predvsem si mora ustvariti družino, biti pošten mož in dober oče. To je dosmrtna naloga, za vse življenje. Vem, da se boš tega držal, vzoren sin si, poslušen ... Pa še nekaj, Laurent, preden dospeva, nekaj čisto drugega ... Pri nas se ne ločujemo.
 - Nikoli nisem razmišljal o poroki, očka ...
 - Raje prej povem, sinko. Ne ločujemo se, ker človek ne sme izdati mladostnih idealov. Povedal ti bom kot moški moškemu. Tvoja mati je najlepša zaobljuba, ki mi jo je kdaj bilo dano prejeti. Vedno sem ji bil zvest. Zaradi te zvestobe sva lahko prebrodila vzpone in padce. Nikar ne misli, da je bilo preprosto – kot vidiš, je tvoj oče čeden moški, dovteten za ženske čare. In dobro vem, da te jezi, kadar se spogledujem s kakšno žensko, čeprav to počnem kar tako, bolj za šalo kot zares, to je pač droben užitek, ki si ga privoščim. Vedi, da je večina moških okoli mene sanjarila ali še sanjari o tem, da bi prevarali ženo, vsi po vrsti so obsedeni s tem, da bi spali s tajnico ali kolegico iz pisarne. No, jaz sem si vedno želel, da tvoje matere ne bi prevaral. Mislim, da je to edina moja želja, ki sem jo kdaj uresničil ... Človek se ne prepušča nagonu, Laurent. To nas ločuje od živali. Užitka ne jemljemo zlahka. Naj stane, kar hoče, človek ne pripada sebi. Sem ti to že povedal?
 - Mislim, da, očka ...
 - Nič zato, bom pa ponovil. Človek pripada svoji preteklosti in tistim, ki jim mora zgraditi prihodnost. Tam zgoraj je Veliki arhitekt, tu spodaj pa smo mi, njegove stvaritve. On je svet ustvaril v šestih dneh, mi pa, no, mi pa capljamo za njim. Gradimo mostove med rodovi. Človekova zabloda je, da hoče postavljati katedrale ali graditi cesarstva, ko vendar za srečo zadostuje že en sam most, pa čeprav majav, iz bambusa ali lesa, če je le njegov glavni temelj zvestoba. To je velika skrivnost življenja, Laurent, na katero ljudje prepogosto pozabijo. Potrudi se, da je ti ne pozabiš ... Samo še to bom povedal, ker sva skoraj tam, dr. Tolila, Élodiejn oče, mi je potrdil, da gre hči danes zvečer na isti let. To bi bilo posrečeno, če bi jo srečala na letališču, kaj?
 - Ne, ne bi bilo posrečeno, očka.
 - Že nekaj tednov opažam, Laurent, da si izgubil naš judovski smisel za humor.
 - Vedel sem, da človek lahko izgubi čast, nisem pa vedel, da to velja tudi za judovski humor.
 - Še marsičesa se moraš naučiti, Laurent.

(Str. 120–123)